



21 березня Всесвітній день поезії

Поезія – це завжди крок вперед
від суєти, буденної нудоти
у стан душі, окриленої в лет,
до неба слів, до вільної свободи.

О. Олехо

«МИНАЮТЬ ДНІ, МИНАЮТЬ НОЧІ...»

Минають дні, минають ночі,
Минає літо, шелестить
Пожовкле листя, гаснуть очі,
Заснули думи, серце спить,
І все заснуло, і не знаю,
Чи я живу, чи доживаю,
Чи так по світу волочусь,
Бо вже не плачу й не сміюсь...
Доле, де ти! Доле, де ти?...

Т.Г. Шевченко

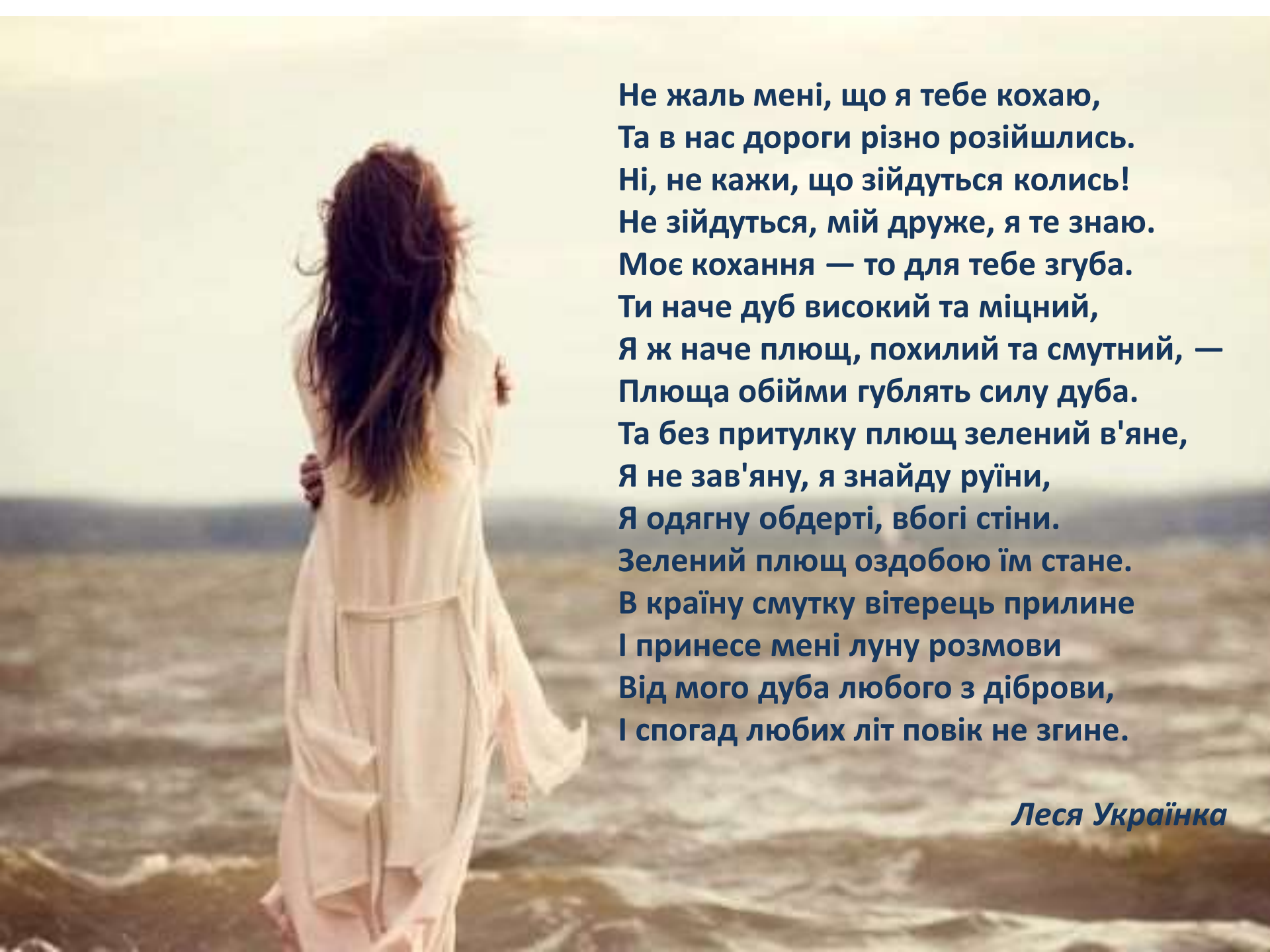




«Стояла я і слухала весну»


Стояла я і слухала весну,
Весна мені багато говорила,
Співала пісню дзвінку, голосну,
То знов таємно-тихо шепотіла.
Вона мені співала про любов,
Про молодощі, радощі, надії,
Вона мені переспівала знов
Те, що давно мені співали мрії.

Леся Українка



Не жаль мені, що я тебе кохаю,
Та в нас дороги різно розійшлись.
Ні, не кажи, що зійдуться колись!
Не зійдуться, мій друже, я те знаю.
Моє кохання — то для тебе згуба.
Ти наче дуб високий та міцний,
Я ж наче плющ, похилий та смутний, —
Плюща обійми гублять силу дуба.
Та без притулку плющ зелений в'яне,
Я не зав'яну, я знайду руїни,
Я одягну обдерті, вбогі стіни.
Зелений плющ оздобою їм стане.
В країну смутку вітерець прилине
І принесе мені луну розмови
Від мого дуба любого з діброви,
І спогад любих літ повік не згине.

Леся Українка



Чого являєшся мені
У сні?
Чого звертаєш ти до мене
Чудові очі ті ясні,
Сумні,
Немов криниці дно студене?
Чому уста твої німі?
Який докір, яке страждання
Яке несповнене бажання
На них мов зарево червоне,
Займається і знову тоне
У тьмі?
Чого являєшся мені
У сні?
В житті ти мною згордувала,
Моє ти серце надірвала,
Із нього визвала одні
Оті ридання голосні -
Пісні.
В житті мене ти й знать не знаєш,
Ідеш по вулиці — минаєш,
Вклонюся — навіть не зирнеш
І головою не кивнеш,
Хоч знаєш, знаєш, добре знаєш,
Як я люблю тебе без тями,
Як мучусь довгими ночами
І як літа вже за літами
Свій біль, свій жаль, свої пісні
У серці здавлюю на дні...

Іван Франко

ВИ ЗНАЄТЕ, ЯК ЛИПА ШЕЛЕСТИТЬ

Ви знаєте, як липа шелестить

У місячні весняні ночі? —

Кохана спить, кохана спить,

Піди збуди, цілуй їй очі,

Кохана спить...

Ви чули ж бо: так липа шелестить.

Ви знаєте, як сплять старі гаї? —

Вони все бачать крізь тумани.

Ось місяць, зорі, солов'ї...


«Я твій», — десь чують дідугани.

А солов'ї!..

Та ви вже знаєте, як сплять гаї!


Павло Тичина



A young couple is sitting on a lush green grassy bank next to a body of water. The woman is wearing a white blouse with red floral embroidery and a red and black patterned skirt. The man is wearing a white shirt with a colorful patterned vest and dark trousers. They are both smiling and looking at each other. In the background, there are green trees and a wooden structure, possibly a dock or bridge, over the water.

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходять подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі
І земля убирається зрання...
Дише тихо і легко в синяву вона,
протягає до зір своєї руки...
В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки...

Володимира Сосюру називають “українським Єсеніним”, співцем кохання. Це йому належать слова, які б хотіла почути кожна дівчина чи жінка, в яку епоху вона не жила



Страшні слова, коли вони мовчать,
коли вони зненацька причаїлись,
коли не знаєш, з чого їх почать,
бо всі слова були уже чиїмись.

Хтось ними плакав, мучивсь, болів,
із них почав і ними ж і завершив.
Людей мільярди і мільярди слів,
а ти їх маєш вимовити вперше!

Все повторялось: і краса, й
потворність.

Усе було: асфальти й спориші.

Поезія - це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.

Ліна Костенко

Я вранці голос горлиці люблю.
Скрипучі гальма першого трамваю
Я забуваю, зовсім забуваю.
Я вранці голос горлиці люблю.
Чи, може, це ввижається мені
той несказаний камертон природи,
Де зорі ясні і де тихі води? —
Я вранці голос горлиці люблю!
Я скучила за дивним зойком слова.
Мого народу гілочка тернова.
Гарячий лоб до шибки притулю.
Я вранці голос горлиці люблю...

Ліна Костенко

ДЕНЬ ПОЭЗИИ

Какой безумец празднество затеял
и щедро Днем поэзии нарек?
По той дороге, где мой след затерян,
стекается на празднество народ.

О славный день, твои гуляки буйны.
И на себя их смелость не беру.
Ты для меня -торжественные будни.
Не пировать мне на твоём пиру.

А в публике - доверье и смущенье.
Как добрая душа ее проста.
Великого и малого смешенье
не различает эта доброта.

Пока дурачит слух ее невежда,
пока никто не видит в этом зла,
мне остается смутная надежда,
что праздники случаются не зря.

Не зря слова поэтов осеняют,
не зря, когда звучат их голоса,
у мальчиков и девочек сияют
восторгом и неведеньем глаза.

Белла Ахмадулина

